

Імёны

Хелена МЕРААІ:

«Мару пра шматмільённую аўдыторыю»

Пакуль яе аднагодкі вучацца ў школе, а ў вольны час гуляюць з сябрамі, яна скарае новыя музычныя вяршыні. Хелена Мерааі ў свае 15 гадоў ужо прыняла ўдзел у шматлікіх конкурсах і зараз не ўяўляе свайго жыцця без спеваў.

— Як у тваім жыцці з'явілася музыка?

— Упершыню я заспявала разам з маёй прабабуляй, гэта была вядомая «Нясе Галя воду». А мой дэбют на сцэне адбыўся ў тры гады на конкурсе для настаўнікаў. Я і мая выхавальніца разыгрывалі сцэнку з «Мэры Попінс». Я была дзяўчынкай Джэйн. Для гэтага нумара нават вопратку спецыяльна купілі, каб вобраз быў падобны на маю гераіню. Магчыма, менавіта ў той дзень я і зразумела, што сцэна — гэта тое месца, дзе я адчуваю сябе вельмі добра.

— Хто быў тваім настаўнікам на шляху да яе?

— Усяго ў мяне было чатыры педагогі: у дзіцячым садзе, гімназіі, музычнай школе і ў студыі. З апошнім я займаюся і дагэтуль. Яе завуць Вольга Драздова, з ёй я ўдзельнічала ў розных праектах: «Х-Фактар», дзіцячая «Новая хваля — 2016», «Голас. Дзеці-3», дзіцячае «Еўрабачанне-2017». Ведаю, думаю, на гэтым наш сумесны творчы шлях толькі пачынаецца.

— Шоу «Голас» было тваім першым маштабным праектам?

— Так, маеш рацыю. Першы раз падала на яго заяўку ў 2014 годзе, але тады не прайшла. Другая мая спроба была ў 2015 годзе, напэўна, з больш падымоў дзячымі песнямі. Дарэчы, тады я ўжо і перайшла да Вольгі Драздовой.

(Заканчэнне на 8-й стар. «ЧЗ».)

З «базай» у галаве

Інфарматыка: для ІТ і для жыцця

Чаму трэба раздзяліць праграму на два ўзроўні?

Прадмет «Асновы інфарматыкі і вылічальнай тэхнікі» з'явіўся ў школьнай праграме больш як 30 гадоў таму, калі пра існаванне камп'ютарнай тэхнікі савецкія школьнікі ведалі выключна тэарэтычна. Сучасныя дзеці, у адрозненне ад пакалення 1980-х, з камп'ютарамі і шматлікімі гаджэтамі на «ты» і ў многіх пытаннях апыраджаюць сваіх бацькоў і нават школьных настаўнікаў. Уключыць-выключыць камп'ютар, скапіраваць файл, загрузіць і адправіць па інтэрнэце фатаграфію могуць нават вучні пачатковых класаў. Але ж ці можна назваць гэтыя найпрасцейшыя навыкі лічбавай адукаванасцю? Ці не адстае сённяшняя школьная праграма ад патрэб інфармацыйнага грамадства? Чаму трэба вучыць на школьных уроках інфарматыкі? У якім узросце распачынаць яе выкладанне? Якая школьная інфарматыка патрабуецца сучаснай Беларусі? З гэтымі пытаннямі паспрабавалі разабрацца ўдзельнікі панэльнай дыскусіі, якая адбылася ў рамках II Міжнароднай спецыялізаванай навукова-тэхнічнай выстаўкі-форуму «Інфармацыйныя тэхналогіі ў адукацыі» (ІТЕ 2018).

(Заканчэнне на 2-й стар. «ЧЗ».)

ЗВЯЗДА

Усё — у тваіх руках!

РЫНГ І ПОДЫУМ ДЛЯ... ВЕТУРАЧА,

або Што вы ведалі і не ведалі пра шлях да звання «Міс»

Быць мадэллю і выкладчыцай, лячыць жывёл і ўдзельнічаць у конкурсах прыгажосці, баксіраваць і танцаваць... немагчыма? А вось актыўная і жыццярадасная Юлія КУЗЬМЕНКА займаецца ўсім гэтым з вялікім захапленнем і задавальненнем. У свае 23 гады яна мае чырвоны дыплом Смілавіцкага дзяржаўнага аграрнага каледжа, дыплом Віцебскай акадэміі ветэрынарнай медыцыны, тытул «Міс Віцебск — 2015». Летась Юлія ўвайшла ў трыцятку найлепшых на конкурсе «Міс Беларусь», пачала выкладаць ветэрынарную дысцыпліну ў родным каледжы і танцаваць у групе падтрымкі Ice Girls на гульнях хакейнай каманды «Дынама-Мінск».

— Нарадзілася я ў Мінску, — расказвае Юлія. — У дзяцінстве была спакойнай і ціхай. Але калі прыязджалі госці, заўсёды для іх танцавала. Многія думалі, што я звязу жыццё з харэаграфіяй. А яшчэ — майстравала адзенне. Напрыклад, сшывала топік са спадніцай. Як толькі мама сыходзіла, адразу выварочвала ўсё з шафы, абувала туфлі на абцасках, чапляла на шыю каралі. Памятаю, вісела там яшчэ бліскучая сукенка: мне яна, вядома, была вялікая, але я марыла яе апрануць, бо лічыла моднай і стыльнай... У школе я была замкнута, ні з кім асабліва не мела стасункаў, не была душой кампаніі. На перапынках сядзела ў класе, каб мяне ніхто не чапаў. Гэта потым «прарвала», у каледжы: там мы весела бавілі час, танцавалі, рыхтаваліся да мерапрыемстваў... Што датычыцца конкурсаў прыгажосці, пра іх нават размовы не ішло. Я была не вельмі сімпатычным дзіцем (смяецца). Пазней, калі стала рэстам вышэйшай за іншых, у мяне пачалі пытацца: «Ты мадэль?». Я адказвала: «Не, вы што, мне не падабаецца, ніколі ў жыцці не буду ёй...» Але так сталася, што ў гадоў сямнаццаць

«Міс Віцебск — 2015».

пайшла на першы кастынг для рэкламы (усміхаецца)...

Прафесію ветэрынара Юлія выбрала не адразу. Доўгі час хацела быць эканамістам, бо добра ведала матэматыку. Нават хадзіла на матэматычныя курсы ў архітэктурна-будаўнічы ліцэй.

— Але ў рэшце рэшт паслухалася маму, — тлумачыць дзяўчына. — Яна сказала, што быць мне ветэрынарам, бо я заўсёды цягнула дадому катой, сабак, чарвякоў, жукоў. Збірала хрушчоў, магла павука, таракана ў рукі ўзяць: «Мама, паглядзі!». Пастаянна з намі жылі толькі кот і сабака. Аднак я брала дадому прыблудных жывёл, лячыла іх, карміла, пакуль не знаходзіла ім новую сям'ю.

Аб тым, што паступіла ў Смілавіцкі аграрны каледж, Юлія ні разу не пашкадавала. Разумела, што давядзецца лячыць кароў, свіней, але не баялася. Яна заўжды была напегатова, калі трэба было зрабіць укол, узяць кроў, паставіць дыягназ.

А потым была вучоба ў Віцебскай акадэміі ветэрынарнай медыцыны. Менавіта там 19-гадовая Юлія і вырашыла паўдзельнічаць у конкурсе «Міс Віцебск — 2015». Хадзіла на заняткі, паралельна на рэпетыцыі. Трэнероўкі, чаканні, выступленні, доўгачаканы фінал і... бліскучая перамога!

— Пасля гэтай падзеі пачала адчуваць сябе па-іншаму, з'явілася больш адказнасці, — успамінае прыгажуня. — Усё ж «Міс» такога вялікага горада... Было шмат інтэрв'ю, фотасесій. Нарэшце мне паралі паўдзельнічаць у «Міс Беларусь». І я... не прайшла. Вельмі перажывала. Аднак потым стала запрашаць на іншыя конкурсы, і ўсё закруцілася зноў...

Зусім нядаўна Юлія скончыла акадэмію. Потым быў адпачынак у Маямі, а пасля пачалася работа. І не дзе-небудзь, а ў родным смілавіцкім каледжы.

(Заканчэнне на 4-й стар. «ЧЗ».)